

Rally cíl neznámý poprvé - Trutnov, 16. 5. 2009

Naše příprava na první Rally cíl neznámý organizovanou HBV Motorsportem začala už v pátek. Hned po přijezdu domů nás rodiče zatahli do posledních příprav propagačních dárků pro posádky a pak nás čekala pečlivá příprava „krabičky poslední záchrany“, jak jsme nazvali modrou plechovou lékárníčku připravenou do mého Spartaka. Nenápadně jsme byli upozorněni, že našim úkolem bude cestou vytvořit prak. Nemohlo proto chybět staré gumové obínadlo, provázek, nůžky, kalkulačka, nůž... Pro jistotu jsme přidali i pár dalších věcí, jako třeba kolíček, šitíčko, brčko, lepicí pásku, tašku, pár magnetů a další zbytečnosti. Spát jsme mohli jít až po náročné přípravě informačních materiálů na nástěnku.

Sobotní ráno 16. května 2009 nevypadalo moc optimisticky. Když jsme se v sedm hodin ráno probudili, venku přšelo a na nějaký brzký východ sluníčka to moc nevypadalo. Nedalo se ale nic dělat, museli jsme vyrazit. Rodiče už byli dávno pryč a stavěli v Trutnovském hotelu Patria nástěnky a muší křídla s reklamou Rally Krkonoše, kterou měla tato akce podpořit. My jsme zatím v klidu posnídali, zabalili svačinu i krabičku poslední záchrany a na zadní okno naaranžovali samolepku Rally Krkonoše, která se v dešti nedala připevnit přímo na auto. Návrat pro zapomenuté doklady řidiče byl rychlý a v Trutnově jsme byli ještě před začátkem prezentace posádek.

Na místě už bylo spousta dalších aut, která se chtěla zúčastnit závodu připraveného Jindrou Řihou, tatínkem Dana z Autostylu, který má na Rally Krkonoše na starostí uzavřené parkoviště a startovní a cílový prostor. Chvilí jsme pomáhali s posledními úpravami prostoru a pak už jsme se zařadili do fronty na registraci. Po zaplacení startovního a sdělení všech vyžadovaných informací jsme obdrželi tašku s dárky, poukázky na oběd a startovní číslo 19. Bylo to docela dobré číslo - zatímco já jsem chtěla 17, Miša toužil po čísle 21, a proto byla devatenáctka ideálním kompromisem.

Ve stále silícím dešti začala brzy jízda zručností. Chtěli jsme vyjet až ve druhé polovině startovního pole, a tak jsme se mohli na začátku dívat jak na to. Na začátku byly čtyři kužely, které tvořily slalom. Za nimi se auto přiblížilo ke stojánkům, kde bylo nutné shodit blíže umístěný žlutý míček a neshodit o pár centimetrů vzdálenější bílý. Nejnáročnější částí bylo couvání pravými koly přes imaginární prkno namalované na mokré zemi červenou barvou. Zbýlá část už byla stále ve stylu jízdy pozadu - dvakrát obkroužit krabici a zajet do garáže, kde se musel pohnout žlutý a nesměl pohnout červený praporek. Někdo to zvládal docela dobře, jedna z posádek vyrazila do slalomu z opačné strany, balonky padaly, prkno zůstávalo kdesi mimo auta...

Při tomto čekání se v naší posádce objevil první menší rozpor. Já jsem tvrdila, že se musí kužel objet tak, aby byl vlevo, Miša zase, že musí být auto vpravo. Vlastně jsme oba říkali to samé, ale chvíli nám trvalo, než jsme na to přišli. Bez dalších dohadů jsme potom čekali ve frontě před jízdou zručností za Octavií Scout. Na dešť jsme vyšli ve chvíli, kdy bylo na trati krásné Audi TT ambiciózní pražské posádky na devatenáctipalcových kolech. Ti dva prý se snaží závod vyhrát již několik let, ale stále se jim to nedaří. Byli jsme proto zvědaví na jejich výkon v cíli. Největší legrace byla jízda střední dodávky Peugeot Expert, která měla stojící osazenstvo v nákladovém prostoru. Této dvojici se velmi dobře dařilo auto rozhoupávat při slalomu, dojíždění k míčku, couvání do garáže i kolem krabice. Chvilí to dokonce vypadalo, že se modré auto převrátí, ale nakonec vše dobře dopadlo.

Před startem jízdy zručnosti si řídicí řádně nastavil zrcátka a po mávnutí Radka Meduny jsme mohli vyrazit. Slalom jsme zvládli trochu trhaně, ale vcelku rychle, žlutý balonek také spadl vcelku brzy a bez větších zádrhelů. Prkno však na teď už hodně mokřem asfaltu vidět nebylo. Díky rychlosti, kterou jsme se na něj řítily, jsem ani nestačila navigovat, ale nevádí. Krabici jsme obkroužili hravě a couvání jsme zvládli taky téměř bez chyby. Netuším, jak je možné, že se ten zatracený červený pohнул :o) No co, vyjeli jsme se zařadit do fronty na start a zašli naposledy na záchod. Pak jsme natočili Jardu Rufera, pozdějšího vítě ze jízdy zručnosti, a vyfotili nádherný Ford Taunus.

Čekání na start bylo dost zdouhavé. Zpestřením bylo několik návratů dvojice starších dam v Toyotě Yaris. Posádky startovaly ve třímínutových intervalech, během kterých jim Jindra Říha sděloval podrobnosti ohledně itineráře soutěže a v něm obsažených úkolů. Byli jsme rádi, když došla řada i na nás a mohli jsme vyrazit. Zpočátku všechno probíhalo dobře. Rychle jsem se zorientovala v itineráři a řídicí ochotně následoval moje pokyny a snažil se o celkový jízdní průměr 30 km/h. Takhle to šlo až do páté křižovatky, kde jsme se poprvé ztratili :o) Došlo k chybě někde u odečítání vzdáleností, zatímco jsem zapisovala do itineráře odpověď na otázku, minulí jsme odbočku a bylo to. Chvilí jsme jezdili po Kryblíci sem a tam a pak jsme potkali manžele Duchoví.

Cestu jsme našli až v momentě, kdy jsem pochopila, že vzdálenost musíme absolvovat po hlavní, pokud narazíme na křižovatku neoznačenou v itineráři. Nebyli jsme však zdaleka sami, kdo se na Kryblíci ztratil. Potkali jsme ještě dalších několik aut. Když jsme vyjeli znovu na hlavní a mířili na trasu RZ 3,7 z Rally Krkonoše, vrátili jsme ještě jednou. V tom zmatku s blouděním a ujížděním konkurenčním posádkám jsme totiž zapomněli odpovídat na záludné otázky. Jedna z nich se týkala poslední chaty v zahrádkářské kolonii. Ta mi dala trochu zabrat - musela jsem k ní absolvovat asi stometrový běh totálně mokrou travou. Hned na začátku nám tak zmokl itinerář a kalhoty jsem sušila pomalu celý zbytek cesty.

Potom byl chvíli klid. Všechno šlo relativně hladce. Dařilo se nám odpovídat na položené otázky, nestihali jsme však hledat obrázky na fotografiích v zadní části itineráře. Měli jsme už i čas na luštění prvních přemýšlek na každé straně. Moc nám to síce nešlo, ale ve volných chvílích jsme prostě přemýšleli. Hravě jsme spočítali dráty elektrického vedení a v Novém Rokytniku jsme předjeli konkurenty startující před námi, když jsme odbočovali na pokračování trati RZ. Udělali jsme dobře, že jsme se nevraceli na původní křižovatku. Nebyli jsme si totiž jisti, jestli jsme neminuli červenobilý kolík, že kterého jsme měli opsat text.

Po vyjetí ze třetí zkoušky jsme rovnou navázali na čtvrtou. Bohužel se nám nepodařilo najít odpadkové koše. Někteří tvrdí, že ho skutečně našli, ale já jim nevěřím :o) Potom nastal zádrhel u hledání čísla poštovní schránky. Já jsem ho prostě nemohla najít, i když jsem dle mého názoru přečetla veškerý text na ní. Ještěže jsme na to byli dva. Miša měl číslo nalezené ve chvíli. Rychle nás tady předjela zelená Felicie - schránku minula, na křižovatce zkontrolovala rozcestník a pak se zase vracela k předchozímu úkolu. To nebylo moc úsporné. Měli jsme proto radost, že postupujeme lépe. Nakonec jsme se ale stejně vraceli. Minuli jsme totiž velmi dobře ukrytou poštovní schránku, z níž jsme měli opsat jméno.

Na hlavní jsme se spojili znovu se zelenou Felicií. Když jsme odbočili do lesa, snažila se náš pořad předjet. Nakonec jsme jí převezli - zastavili jsme u lesa a šli hledat větvičku na prak. Podařilo se nám to - větvička byla zcela ideální pro naše účely, navíc ještě mokrá, takže nehrozilo nebezpečí jejího zlomení při střelbě. V další vesnici jsme našli, co jsme potřebovali a správně odbočili a pak přišlo další náročné hledání. Morový sloup tu sice byl, ale hasičské skladiště nikde. Nakonec jsme se zeptali a našli. Když jsme se spojili se Scoutem startujícím před námi, zašli jsme do obecního úřadu zeptat se na pojistitele zbrojnice. Odpověď byla vcelku jasná - Hasičská vzájemná pojišťovna. Na další cestě jsme pak potkali skutečné hasičské skladiště i s nápisem o pojistiteli. Poučení pro příště: když je vzdálenost dost dlouhá, můžou být odpovědi na otázky skryty i v jiných vesnicích než v té první!

Se Scoutem v zádech jsme pokračovali vysokou rychlostí dál. Hnal nás před sebou dost ostře, a proto jsme byli na mokré vozovce rádi, že jsme je na hlavní konečně mohli pustit před sebe. Brzy jsme uhnuli na nějakou vedlejší cestu, po které jsme pokračovali dál. Trochu nás zaskočila cesta rovně - nebyla zrovna moc příjemná, proto jsme jeli ještě kousek doleva. Tam byl nádherný nový asfalt, mírné i ostřejší zatáčky a horizontky. To se nám moc líbilo, proto nám vůbec nevadilo, že jsme si jí museli dát ještě jednou v protisměru :o) Naštěstí na té správné cestě chyběl asfalt pouze na sto metrech a pak jsme už sjeli do Slatiny.

Hledání obecního úřadu nebylo nijak jednoduché. I při něm jsme ale byli úspěšní. Dámská posádka zeleného Peugeotu byla zrovna na místě, tak jsme je pozdravili a pak hledali požadované informace. Znovu nás dojel Scout, kterého jsme se zbavili při hledání jedné z dřívějších odpovědí. Chvilu jsme se proto bavili o Franzí Wítichovi, který prý nebyl tím, za koho jsme ho považovali. Na další autobusové zastávce jsme zjistili odjezd autobusu a zajeli dolů pod most zjistit na trase pochodu Babička, kdo tudy jel kdysi dávno do Boušina. Tento úkol posádka Scoutu vynechala, takže se zase dostala kus před nás. Potom už jsme jí za celou cestu nepotkali...

Nastal totiž první vážnější zádrhel na naší cestě. Za Slatinou se nám podařilo správně trefit ke zvonečku a tam správně uhnout, ale potom jsme při hledání obětí války z dávných dob minuli odbočku. Dojeli jsme až na hlavní silnici mezi Kostelcem a Skalicí. Tam jsme zkusili dvě cesty, ale ani jedna z nich nebyla správná. Místo do chatové oblasti jsme se dostali přímo do města a to jsme rozhodně nechтели. Byli jsme proto nuceni vrátit se na původní trasu a ještě jednou zkusit najít obětí války. U zvonečku jsme potkali krásné TT, které startovalo dlouho před námi. Měli jsme proto dobrý pocit, i když jsme potom odbočovali na cestu k chatové oblasti.

To ale nebylo poslední a nejhorší bloudění. To na nás čekalo nedaleko odtud. Poté co jsme odbočili na hlavní silnici před Dolní Radechovou, špatně jsme připočetli 1,9 km ke stavu tachometru a odbočili podle nás správně na jednu z cest vedoucích hloub do vesnice. Dalším úkolem bylo najít označení na vrcholu kopce, a proto jsme se snažili vyjet někam nahoru. Když začala být zvolená cesta blátivá, začali jsme pochybovat o správném směru, ale byly tu i stopy od aut, takže jsme pokračovali dál. Na vrchol jsme se však stále dostat nemohli a překvapily nás i hluboké koleje od traktoru. Vrátili jsme se proto na křižovatku do vesnice a zkusili druhou cestu, která vedla strměji už od začátku. Dojeli jsme však pouze do další vesnice po cestě plné kamenů... Nezbyvalo nám nic jiného, než vrátit se ještě o křižovatku zpět.

Po vynulování tachometru jsme ujeli skutečné 1,9 km - původně jsme odbočili o 1 km dříve. Pomalu jsme začali propadat zoufalství, protože už kolem nás přestala jezdit povědomá auta se startovními čísly. Po odbočení jsme se nakonec opravdu vydrápali na kopec. Potkali jsme Tuňáka, který už se vydával z kopce dolů. Nás čekalo ještě hledání výškové kóty u bunkru - nakonec byla odpověď stejně špatná, ale aspoň jsme něco viděli :o) Trasu závodu do vrchu v protisměru do Hronova jsme si už užili a byli klidnější. Dole jsme sice minuli odbočku, ale uvědomili si to hned a rychle se vydali správnou cestou. Odpověděli jsme na dalších pár otázek a pokračovali do kopce.

Když jsme opustili hlavní silnici vedoucí z Hronova do Rtně v Podkrkonoší, dostali jsme se znovu na dosah k rodinné posádce Ruferů. Na kopci jsme se shodně zastavili u rozcestníku s názvem hory nad námi. Jelikož Tuňáka čekal výlet do lesíka na čekanou, propracovali jsme se v klidu před něj, kam jsme podle času startu patřili. Přes Bystré jsme dojeli až do Stárkova, kde byla živá kontrola. Docela jsme si oddechli. Přijeli jsme sem sice téměř o tři čtvrtě hodiny později, než jsme měli, ale to už nám bylo v té chvíli úplně jedno. Radost nám dělalo také to, že jsme ještě před Stárkovem předjeli posádku manželů Duchových.

Živá kontrola nám přinesla štěstí i smůlu. Dostali jsme 84 trestných bodů za pozdní příjezd, ale žádné trestné body za další úkoly. Zatímco já jsem skládala výstražný trojúhelník, Míša vyplňoval záluďný kvíz. Docela rychle přišel na to, že splnit má pouze poslední úkol, a mohli jsme jet dál. Tady ale přišel zádrhel v podobě matoucího itineráře. Podle obrázku jsme uhnuli jinam a museli se tedy znovu vracet. Potom jsme ale už vyjeli správně a opsali v pořádku kruh přes Solovický dvůr a Vápenku zpět do Stárkova. Když jsme tu zastavili vyhledat odpovědi na dalších pár otázek, živá kontrola nás upozorňovala, že už jsme tu přece byli. Nedali jsme se ale ošálit a za Octavií panů Žďárského a Fábery z Vetřimu jsme jeli dál.

Octavie jela vskutku rychle. Na úzké silnici plně hrbolá nám doslova zmizela. Aní tím jsme se ale nedali vyvézt z míry a spěchali, co to jen šlo, abychom byli v Trutnově s co nejmenším dalším zpožděním. Navigace teď nebyla tolik náročná - jeli jsme v podstatě pořád po hlavní. V Radvanicích jsme se napojili na hlavní silnici směr Trutnov a čekalo nás více než 14 km, během kterých jsme zvládli vyluštit několik přesmyček a našli jsme i otevírací dobu koupaliště a Kamenné hospůdky. Po menším zdržení v koloně polských cyklistů za Chvalčů jsme byli v Trutnově celkem rychle. Do konce závodu nám zbývaly tři stránky itineráře, které se nakonec staly velmi náročnými.

V Pořiči za kolejemí jsme se rozdělili. Spolujezdec tady měl za úkol proběhnout po pěšině kolem kolejí až do města, kde se měl setkat se svým řidičem. Cestou bylo nutné zjistit číslo popisné posledního domu před mostem. Tam jsem se v pořádku dostala. Řidič měl přejet zpoza kolejí za mnou a měli jsme jet dál. Ještěže jsme si vzali telefon, a že se mnou za mostem čekal pan Fábura. Ten nám poradil, kudy se sem přesně dostat. Míša totiž odbočil o křižovatku dříve, a ačkolí jsme byli oba u trafostanice, byli jsme každý někde úplně jinde. Díkybohu jsme se nakonec našli a podle podivných rčení typu „K rudým šátkám“ jsme se úspěšně dopracovali až ke kostelu.

Tady jsme na chvíli zastavili a dokončili s pomocí širokého gumového obinadla ze staré lékárníčky náš prak. Byl funkční, a proto jsme mohli jet dál. Podle ně meckého a anglického popisu jsme pokračovali dál, ale nějak to nešlo. Znovu jsme proto zajeli k trafostanici a zjistili cestou i název ubytovny. Kdo v ní žije jsme si však netroufali

tipnout - bohužel zrovna nikdo nebyl venku. U kostela jsme znova odbočili a vyjeli naproti Kaře, což bylo znovu špatně. Nakonec jsme přišli na to, kde je zádrhel. Otočit se o 360° totiž neznamená do protisměru, jak jsme si naivně myslela. Když jsme vyřešili tento problém, byli jsme brzy v cíli své cesty. Tírar a la derecha jsme instinktivně přeložili jako doprava a byli jsme před garáží u Řihových.

Po orazítkování itineráře a zapsání času a stavu kilometrů na tachometru jsme už v klidu dojeli do Patrie. Cestou jsme se sice několikrát pohádali a vynadali si, ale to bylo už skoro zapomenuto. Byli jsme teď hlavně rádi, že je to celé za námi. Před Patrií jsme potvrdili funkčnost praku - dokonce tvrdili, že je skutečně nebezpečný - a šli odevzdat itinerář. Zodpovězeno jsme měli dostatek úkolů a i desetiminutový kvíz dopadl v našem podání velmi dobře. Teď už nezbyvalo než spočítat si, kolikátí jsme v jízdě zručností, a čekat až se spočítají všechny výsledky.

Čekání bylo trochu dlouhé. S chutí jsme se navečeřeli a u stolu si povídali s posádkou zelené Felicie, kterou jsme cestou několikrát potkali. Byli diskvalifikováni, protože při jednom špatném odbočení zapadli v lese a trvalo dost dlouho, než se dostali ven. Potom ještě s téměř dvouhodinovým zpožděním dojeli do Stárkova k živé kontrole, ale dál už pokračovali pouze výletním tempem s návštěvou prostor v Malých Svatoňovicích, kde oba studovali. Kromě nich byly diskvalifikovány ještě na začátku zmiňované dámy s Yarísem. Poté co jim tařka poradil, kudy se mají vydat, nezvládly další část cesty a skončily v Choustníkove hradišti. Tam roztrhly SOS kartičku a vrátily se do Trutnova. Poslední diskvalifikovanou posádkou byli manželé Sahánkovi, kteří nedokázali rozluštit hesla v cizím jazyce a nepovažovali je za pokračování itineráře. Ztratili se i Duchovní a ředitelka Deníku Jasanská.

Původní čas vyhlášení výsledků se posunul o více než hodinu. Místo ve čtyři jsme se dozvěděli své výsledky až po páté hodině. Spousta lidí už byla netrpělivých a bavili se různě po hotelu a jeho okolí. Nakonec jsme se všichni sešli a mohlo se začít. Věcné ceny byly předány, všechny posádky dostaly zpátky svoje itineráře, vyplněné kvízy a k tomu diplomu. My jsme si odvezli domů ten za 16. místo. Byli jsme sice až za polovinou, ale to už nám bylo jedno. Podali jsme ten nejlepší výkon, jaký jsme jen mohli. Nebýt navíc najetých kilometrů, mohli jsme dorazit dřív a dostat méně trestných bodů jak za km, tak za čas, ale nedá se nic dělat. Shodli jsme se na tom, že jsme se i přes ty dohady dobře bavili a těšíme se už na podzimní závod.

Hodně unavení, ale vcelku spokojení jsme pomohli zabalit, co šlo a odjeli jsme domů, natáhnout se k televizi a odpočívat. Na programu bylo prohlížení fotek a potom dlouhý spánek. Diplom jsme si každý pečlivě uložili a příští závod se chystáme získat putovní plaketu, která je moc krásná. Tentokrát si ji odvezl domů Miša v předloňský řidič Michal Vaněk a jeho kolega, kterému sedíme při rally u stolu v Toyotě Svoboda z Autostylu. Rozhodně nesmíme dopustit, aby jí vyhráli vícekrát za sebou a mohli si ji nechat navždy.